

Романъ е на Симеона тесъ рѣчи иъзрѣкалъ:
 Разумалъ самъ, чи си человекъ Хрїстї-
 ѡнинъ и Благочестивъ, нò работите твои
 ни сѡ Хрїстїански яко пакъ истинно Хрї-
 стїѡнинъ си, стори вече Край на сѣченї-
 ето и иъзливанїето на невїнната кравь, и
 миръ съ Хрїстїаните, като Хрїстїѡнинъ,
 стори, недопѣщай, чи десниците на Хрї-
 стїаните, които едногò Хрїста исповѣдо-
 ватъ, съ кравь, да са оумарсѡватъ. И
 самси смертенъ человекъ си, днесъ живѣ-
 ешь а оутрѣ въ прахъ шѣ сѡ превòрнешъ.
 Яко ли та ненаситность на богатството
 на тѣй влѡчи, желанїето твоє щѡ исплани
 съ оудовòльствїе, самò миръ подновї, и
 согласїето возловы тѣй, чи и самси мир-
 но поживѣешь, и Хрїстїаните ше пристѡ-
 натъ оружіе едїнъ на другаго да дѣ-
 гатъ. На тесъ рѣчи Императорски засрѡ-
 ми са Симеонъ. И Обещѡ са (в рѣче)
 миръ да стори. Гѣтна са пакъ поздрѡ-
 вили, и подїръ тѣй, когѡто е Симеонъ ѿ
 Императора многи даровѣ добылъ рази-
 шли са.